

Chương 8: Lưới Tình

Loan vuốt lại váy cưới cho thẳng, rồi hạ thấp đầu để Hảo cài vương miện có gắn hoa hồng trắng và dải khăn voan mỏng manh. Trông Loan thật lộng lẫy, tươi thắm như một đóa hoa nở rộ, Hảo buột miệng:

- Đẹp quá.

Loan cười rạng rỡ, ghé tai Hảo thì thầm:

- Đến lượt mày, còn đẹp hơn nữa. Phải chủ động, nhanh lên nhé!

Hảo phết dính Loan, mắng yêu:

- Con khỉ, chỉ xúi dại.

Rồi nàng trịnh trọng nâng vạt váy dài phía sau của Loan, chậm chậm đi theo ra ngoài thánh đường, bản nhạc “Ave Maria” đang vang lên thánh thót.

Có đến gần trăm người ngồi đầy những hàng ghế đầu, Hảo nhìn quanh, tìm kiếm Đức trong đám người chen chúc, ló nhố trên bục thánh đường và lòng chột vui rộn rã khi thấy Đức uy nghi, rần rỏi trong bộ âu phục màu đen thẫm khít khao, đang đứng cạnh Hùng. Tình cờ bắt gặp ánh mắt Đức cũng đang chăm chú nhìn mình, Hảo nhoẻn miệng cười.

Hảo hình dung đám cưới mình cũng tại nhà thờ này. Bố mẹ nàng mong muốn nàng lấy người cùng đạo. Nếu gặp người không có đạo mà lại chịu theo đạo thì quá tốt, sẽ được Thiên Chúa ban phước và ân sủng nhiều hơn nữa.

Sau buổi lễ là tiệc cưới dưới basement của nhà thờ, thức ăn do gia đình Loan và Hảo nấu cả tuần nay, mang đến. Đức giúp Hảo bày thức ăn ra bàn trong khi Hùng và Loan tiếp chuyện với quan khách. Phần lớn là bạn bè của Hùng và Đức, không khí thân mật, vui nhộn. Suốt bữa tiệc, các bạn ép Hùng và Loan cụng ly, hôn nhau, nếu không chịu thì họ tiếp tục la ó, gõ ly âm ỉ. Đức và Hảo là phù rể, phù dâu cũng bị ép lây. Tửu lượng của Đức khá, uống nhiều mà mặt không đỏ, còn Hảo đã ngà ngà say, không dám uống thêm, nàng lén đổ rượu của mình vào ly của Đức. Đức vui nhiều, để ý chăm chút, săn sóc Hảo. Bạn bè khen hai người đẹp đôi và hỏi khi nào làm đám cưới, Hảo bảo:

- Còn tùy anh Đức.

Đức nhìn Hảo gật gù:

- Đang tính, đang tính.

Hùng nhảy với Loan bản nhạc đầu tiên. Đức mời Hảo bài hát kế. Hảo bước chệnh choáng, nàng ôm đôi vai rắn chắc của Đức, buông mình trong tay Đức, để mặc Đức dìu nàng theo tiếng nhạc. Khuôn mặt Đức thật gần, Hảo cảm thấy hơi thở nóng, nồng mùi rượu, phả đầy mặt và sự cọ xát của thân thể. Hảo ngượng ngịu, cố giữ khoảng cách, có cái gì đó lẩn cấn bên dưới làm Hảo rùng mình. Hết bài hát, Hảo về bàn, vừa ngồi xuống đã thấy Hùng dơ tay mời nhảy, Hảo vui vẻ nắm tay Hùng cùng lúc thấy Đức và Loan ra theo.

Hùng nói khê:

- Cám ơn Hảo đã lo cho đám cưới của tụi tôi được chu đáo.

- Không có chi anh. Loan và gia đình rất tốt đối với Hảo. Anh cũng rất tốt với Hảo, đã nhường lại cái apartment cho Hảo.
- Tại vì tôi muốn Hảo về đó ở gần Đức, có người chăm sóc cho Hảo.
- Hảo biết. Anh và anh Đức ở khu đó đã lâu, đi đâu cũng có nhau, nay anh dọn ra, anh Đức cũng buồn.
- Nó mà buồn cái gì. Vui là khác vì có Hảo đấy. Hảo ráng lo cho Đức nghe, một mẫu người đàn ông đàng hoàng, hiêm có.
- Chi e anh Đức chê Hảo thôi.
- Đức có nhiều tâm sự, Hảo nên dịu dàng và kiên nhẫn, sẽ thành công. Tôi sẽ vun vào cho hai người.
- Cám ơn anh. Hảo qua đây có một mình, nhận gia đình Loan làm gia đình mình và xem anh với Loan như anh chị của Hảo vậy.
- Tôi mong sớm đến ngày được đi ăn đám cưới của Hảo và Đức. Có cần chuyện gì Hảo cứ cho tôi biết.
- Dạ. Cám ơn anh...

Mới nhảy có vài bài mà Hảo đã thấm mệt, một phần nghe những bản nhạc Việt quen thuộc, đầy kỷ niệm, phát ra từ cái máy cassette để ở góc phòng làm nàng ngậm ngùi, nhớ quê hương và gia đình quá.

Nàng không nhảy nữa, ngồi miên man nghĩ đến những ngày trước mặt, đến những việc mà nàng sẽ làm cho Đức, săn sóc Đức để mau tiến đến hôn nhân.

Hảo dựa vai Đức lim dim. Đức và các bạn đang khơi lại những câu chuyện thời chinh chiến, những buồn vui và bất mãn cũng theo đó mà tuôn ra ào ào đệm bằng những tiếng ĐM.

Đức vuốt ve bàn tay nàng:

- Em mệt chưa? Để anh đưa về nhé.
- Không, em chưa mệt, các anh cứ tiếp tục cuộc vui.
- Anh nghĩ chúng ta nên tan hàng để cho cô dâu chú rể còn nghỉ ngơi nữa chứ, vả lại nhà thờ đóng cửa lúc mười giờ, cũng nên bắt đầu chùi dọn.

Cường cười hô hô:

- Thằng Đức nói phải, cụng ly lần chót rồi tan hàng. Ly của tụi bay đâu?

Rượu rót đầy ly, trong vắt, sủi bọt. Mọi người cụng ly, tiếng “dzô, dzô”, tiếng cười đùa chót nhả, âm ã, ồn ào, chan chứa tình đồng đội, quá khứ đau khổ đã nhường chỗ cho hạnh phúc và hy vọng.

Đức vòng tay ôm Hảo, dìu ra xe. Trời nhá nhem tối, mặt trăng rằm tròn xoe trên đỉnh nóc chuông, gió hây hây, mát rượi. Bước chân Hảo ngả nghiêng theo bước chân Đức. Đức quay cửa xe xuống thấp một chút cho thoáng, Hảo dựa đầu vào vai Đức, mùi rượu quyện với hơi người thành một mùi rất nồng nàn, rất gợi cảm, Hảo lâng lâng, ngây ngất, nàng muốn kéo dài giây phút thần tiên này.

Đức liếc nhìn Hảo ngủ gà ngủ gật, khuôn mặt bình an, đẹp mặn mà, hương tóc quyện mùi son phấn, thơm phức, quyến rũ, nhưng Đức vẫn khao khát một vẻ đẹp tự nhiên còn mang

nét trẻ thơ của Hà. Đức bâng khuâng nghĩ đến ngày mai. Chàng và Hảo sẽ có nhiều cơ hội gặp gỡ chung đụng. Phòng chàng ở tầng trên, phòng Hảo là phòng cũ của Hùng, ở tầng dưới, chàng sẽ đưa đón Hảo vì cả hai cùng làm cho hãng furniture của gia đình Loan, liệu sự gần gũi này có đem lại tình yêu và hôn nhân. Có lẽ Hảo muốn thế, nhưng còn chàng có muốn thế không? Mối tình với Hà tuy không còn hy vọng gì nữa, nhưng hình ảnh nàng vẫn chưa ra khỏi tâm trí. Từ khi qua California, Đức chỉ gọi về nói chuyện với ông bà Xuân có một lần, báo tin chàng đã đến nơi bình an, chàng cảm nhận như có sự hời hợt, xa cách qua cuộc đối thoại. Hảo chột cựa mình. Đức khẽ nói: “Sắp đến nhà rồi đó em.” Hảo ú ớ, xoay người dựa vào ghế ngủ tiếp...

Sau một lúc loanh quanh trong sân đậu xe, Đức tìm được một chỗ đậu gần phía cổng sau, tương đối gần với lối lên phòng Hảo. Chàng đỡ Hảo ra xe, lên mấy bậc cầu thang, rồi vào thang máy, Hảo còn ngái ngủ, vòng tay ôm chặt lưng chàng. Đến cửa phòng, Đức lục trong ví Hảo, tìm chìa khóa. Căn phòng này Đức đã quá quen thuộc vì chàng đã bao nhiêu lần đến đây với Hùng. Hùng đã nhường lại căn phòng cho Hảo với nguyên vẹn đồ đạc. Đức dìu Hảo vào phòng ngủ, nhưng Hảo đã đẩy chàng ra:

- Em đi một mình được rồi. Anh pha café dùm em.
Em thay áo rồi ra ngay.
- Coi chừng vấp cái thảm chùi chân.

Đức quay trở ra phòng bếp, pha café, rồi ra ngồi ở sofa đối diện với khung cửa kính lớn từ trần xuống đến sàn nhà, trăng đã lên cao, sáng vàng vạc, đôi cỏ xanh mượt xen những bụi trúc đào đỏ ối. Đức nhớ những lần ngồi đây

chuyện trò với Hùng, chuyện tương lai, chuyện quá khứ, chuyện Loan, chuyện Hà và Hảo,... Những trời buộc của cuộc đời mà mình không tháo gỡ được. Đức nghe có tiếng nước chảy, chắc Hảo đang tắm. Đức vào bếp, mở tủ lạnh tìm sữa đặc, cốc café đen nhánh nhạt dần theo từng thìa sữa khuấy, làm bớt vị đắng ghét như thuốc bắc. Chàng cầm cốc café đi ra phòng khách thì vừa lúc Hảo bước ra, mát rượi trong bộ áo ngủ ngắn cũn. Hảo cầm lấy cốc café trong tay chàng, hóp một ngum:

- Em uống chung với anh nhé. Tắm xong thấy tỉnh ngủ hẳn. Anh ngồi chơi với em một lúc được không?
- Được. Ngày mai chủ nhật, anh không có dự tính gì ngoài việc đưa vợ chồng Hùng ra phi trường đi Hawaii.

Đức lẳng lẳng theo Hảo ngồi xuống sofa. Dưới ánh trăng sáng lung linh, làn da Hảo trắng mượt mà không còn dấu vết của phấn son; mái tóc ướt đen nhánh, chải gọn ra phía sau, dọc theo cái cổ thanh tú; cánh tay nuột nà thả lỏng bên đôi chân trần mịn, bắt chéo lên nhau.

Hảo ngược mắt nhìn chàng:

- Hôm nay em thấy anh khác mọi ngày, hoạt bát và vui vẻ, nếu anh muốn em sẽ thường xuyên tổ chức họp mặt, mời các anh ấy đến đây.
- Đừng Hảo. Lâu lâu có dịp gặp nhau thấy vui hơn, chứ gặp hoài chán lắm, nhiều khi bất đồng ý kiến lại gây lộn.
- Từ hồi mất nước đến bây giờ, em mới có một ngày hôn nay vui và hạnh phúc. Hạnh phúc cho Loan vì Loan đã yên bề gia thất bên người mình

yêu và hạnh phúc cho em vì được mọi người yêu thương, che chở.

- Anh thấy gia đình Loan thương yêu Hảo như con ruột.
- Vâng, không có gia đình Loan, em đâu có mặt ở bên Mỹ, đâu có được gặp anh. Đúng là duyên số anh nhỉ?
- Anh cũng cho là duyên số.
- Anh định chừng nào chúng mình làm đám cưới? Hảo ấp úng.
- Anh để tùy ý Hảo đây. Trong hoàn cảnh này, anh không xin phép cha mẹ được, nên có chút băn khoăn, nghĩ ngợi.
- Anh Hùng nói anh thương Mẹ lắm.
- Anh luôn nghĩ đến Mẹ. Từ ngày người anh cả bị mất tích trong chuyến bay ra Bắc, Mẹ dồn tất cả thương yêu, lo lắng cho anh. Đáng lý anh phải trở về VN để phụng dưỡng cha mẹ mới phải.
- Biết đâu sau này khi có bang giao giữa Mỹ và VN, anh sẽ liên lạc được với gia đình. Em cũng nhớ gia đình em rất nhiều. Thân con gái lưu lạc xứ người em còn khổ tâm hơn anh nữa. May mà có Loan, gia đình Loan, và bây giờ lại có anh.
- Anh mong sẽ đem lại hạnh phúc cho Hảo.

Hảo hớn hờ:

- Qua Tết, chúng mình làm đám cưới?
- Có đủ thì giờ cho Hảo chuẩn bị không?

Chợt nhớ là Hùng phải trải qua một lớp giáo lý căn bản hôn nhân ba tháng để học về lời Chúa dạy rồi mới được làm đám cưới với Loan trong nhà thờ, Hảo ngập ngừng:

- Hay là chờ đến tháng tư, tháng năm vậy. Lúc ấy hoa xuân nở rộ, chụp hình đẹp lắm.
- Tùy Hảo đây, khi nào chọn được ngày và nơi chốn thì cho anh biết.

Hảo nũng nịu dụi đầu vào ngực Đức. Đức nâng cằm nàng, định hôn vào đôi mắt long lanh, nhưng môi Hảo đã đặt vào môi chàng một nụ hôn mềm, ướt át. Vai áo Hảo tuột để lộ một phần bờ ngực đầy, thanh tân. Đức kéo áo lên, nhưng Hảo đã giữ tay chàng đồng thời ngả người nằm dài trên sofa. Đức nhẹ nhàng cởi chiếc áo ngủ mong manh. Hảo lồ lộ như một con búp bê vĩ đại, làn da Hảo ánh lên như có lân tinh, tóc xõa lòa xòa, hai vai tròn lẳn. Hảo thẹn, nhắm mắt, bàn tay mảnh khảnh rụt rè che ngực đang nhấp nhô theo nhịp thở...

Trắng như đồng lõa, bao phủ toàn thân Hảo, ngời ngời sáng man dại. Đức mê mẩn chiêm ngưỡng, vuốt ve, hít thở hương đầu mùa trong sạch trinh nguyên... Chàng cảm nhận được sự run rẩy của toàn thân Hảo. Khi bàn tay Đức đi dần xuống dưới, Hảo co rúm, hoảng hốt giữ bàn tay Đức lại, rồi bất chợt kéo chàng đề lên người, níu vai Đức chìm xuống...

Đêm rơi vào khoảng đen thăm thẳm, bao che những đòi hỏi thô thúc bị đè nén bấy lâu, dồn dập theo từng cơn vô vấp, từng hồi cọ xát, và từng cơn rướn co quắp.

Đức mê mẩn, ngụp lặn trong khoái cảm đến rợn người, dâng cao chất ngất, thúc đẩy sự chiếm đoạt trọn vẹn, đến tận cùng. Hảo nằm bẹp dí dưới sức nặng của Đức. Trong cơn đau xé thịt, Hảo bầu chặt miệng Đức, ấn vào... Đức nghe tiếng Hảo kêu thảng thốt, nhưng không cưỡng lại được sự đòi hỏi mạnh mẽ, gấp gáp, chàng ghì xiết tấm thân mềm oặt

bên dưới, hỏn hển đẩy mạnh... Trong cơn khoái lạc tuyệt đỉnh hình bóng Hà nhập nhằng, lẫn lộn... Đứć nấc lên tên người yêu.

Hảo là người vì đau, chột nằng sừng sốt, bàng hoàng nghe Đứć gọi tên “Hà”. Tiếng gọi rất nhẹ, thoảng trong hơi thở gáp, nhưng Hảo chắc chắn mình không nghe làm. Nàng linh tính có chuyện không may lại tiếc đời con gái vừa mất, tủi thân, để mặc giọt lệ tràn khoé mắt.

Đang vùi mặt vào má Hảo, cảm thấy có cái gì ẩm và ướt, Đứć nhòm người, nhận ra Hảo đang khóc, quýnh quáng:

- Em đau lắm hả?

Hảo quay mặt, không trả lời. Đứć lấy tay chùi những giọt lệ đang tuôn trào.

- Anh xin lỗi. Rồi chúng mình sẽ làm đám cưới.

Hảo vẫn im lìm. Đứć lúng túng không biết làm sao bèn hôn lên trán Hảo. Hảo đẩy ra, nhìn Đứć dò xét:

- Em nghe anh gọi tên Hà. Là ai vậy?

Đứć buông thông người xuống nệm ghé, thờ dài:

- Là người anh đã thắm yêu trước khi gặp em. Chỉ là một mối tình đơn phương, vô vọng.

- Anh vẫn còn liên lạc?

- Anh chỉ liên lạc với gia đình cô ấy thôi.

Rồi Đứć vắn tắt kể lại chuyện mình và Hà cho Hảo nghe. Hảo không ngờ Đứć lại nhạy cảm và đa tình đến thế, biết làm sao để đẩy hình bóng Hà ra khỏi Đứć vĩnh viễn. Hảo vòng tay ôm Đứć, rầu rầu:

- Anh ở lại với em đêm nay.

- Tốt hơn là để anh về. Mai anh qua đón em đưa vợ chồng Hùng ra phi trường đi honeymoon.... Anh có lỗi với em quá... Tha thứ cho anh nhé. Để anh đưa em vào phòng ngủ.

Đức dìu nàng vào phòng. Chàng đắp chăn cho nàng, tận ngần đứng bên giường nhìn Hảo một lúc rồi khẽ khàng khép cửa lại.

Đức chưa về phòng mình ngay, chàng ra ngồi ở bực thềm của building, lặng lẽ hút thuốc. Trăng tròn vàng vạc, đẹp như những ước mơ êm đềm của tuổi thơ và những hoài bão của tuổi mới lớn. Những lúc hành quân xa nhà, Đức ao ước được như ánh trăng về bên Mẹ, an ủi người Mẹ đơn chiếc, luôn mong ngóng sự trở về của người con trai đã biệt tích và người con trai còn xông pha nơi chiến tuyến. Chàng gửi vào trăng những mơ ước lứa đôi với Hà, những nhớ nhung da diết. Ánh trăng mãi ở cạnh chàng dù những ước mơ đã tàn theo thời gian, theo mệnh nước. Đức biết đời mình đã cột chặt với Hảo, chàng sẽ nhờ Hùng và Loan khuyên nhủ Hảo. Khói thuốc mờ cảnh vật, Đức rút bài thơ trong ví ra ép vào ngực, nhủ thầm: “Kiếp này chưa tròn mộng, hẹn kiếp sau ta sống trọn đời. Hà ơi!”

*

Không có Mary trong phòng, Hà ngồi học thi trên giường, thoải mái trong cái áo ngủ hở hang. Như có linh tính, nàng nhìn ra cửa phòng thì thấy có mấy cái đầu đang lấp ló, nhìn vào. Hà hết hồn nói:

- Í, khoan vào. Chờ Hà một chút.
- OK

Hà quơ cái áo trên giường khoác vào rồi ra mở cửa:

- Ủa mấy anh đi đâu mà lạc tới dorm con gái đây?

Bảo vào phòng trước mọi người:

- Thì đi thăm Hà trước khi trường đóng cửa vào dịp lễ.

Phan vào sau cùng, kéo ghế ngồi sát giường của Hà:

- Mới gặp tuần trước đã nhớ rồi.

Cả đám cười ồ lên.

Căn phòng nhỏ chỉ vừa đủ chỗ kê 2 cái giường, 2 cái bàn, và 2 cái ghế cho 2 người. Phan chiếm cái ghế nơi bàn học của Hà. Bảo, Tuấn và Tú đứng lố nhố giữa phòng. Hà thấy ngại quá vì đang lúc thi, mọi người cần sự yên lặng. Hà đề nghị:

- Hà mời các anh xuống lounge nói chuyện nha.

Tuấn xoa tay:

- Thôi khỏi. Tụi này đến cho biết chỗ của Hà. Đứng chút rồi về cho bà con học thi.
- Chừng nào Hà về Cleveland? Tú hỏi.
- Hà thi cái test cuối cùng vào sáng ngày mốt, xong rồi gia đình đón Hà về ngay chiều hôm đó. Mới xa nhà mấy tháng mà nhớ quá chừng. Mong về nhà sửa soạn đón Xmas với gia đình. Còn mấy anh?
- Tụi này ở lại, campus vắng tanh, buồn dễ sợ. Có thể đi Columbus chơi vài hôm. Có mấy đứa bạn trước kia cũng học ở OU, nay về đó học.

Phan thắc mắc:

- Khi nào Hà trở lại OU?
- Dạ, sau ngày New Year.

- Tuần trước Công, Dung làm party vui quá, có đủ mặt mọi người. Tuần này thi xong là mạnh ai nấy đi.

Bảo đồng ý với Phan:

- Ủ, hôm đó vui quá. Hai chị em Hà còn rất VN. Phụng đâu?
- Dạ, phòng Phụng ở bên kia. Để Hà gọi Phụng qua.

Phan cản:

- Đùng, để Phụng học. Hà đang thi môn gì vậy?
- Dạ, còn môn toán và hóa học.
- Hà cho địa chỉ nhà được không? Gửi card Xmas đó mà. Có phiền gì không?
- Dạ không.

Hà hí hoáy viết, có cảm tưởng như Phan đang chằm chằm nhìn mình. Nàng chìa tay đưa Phan tờ giấy:

- Đây anh.

Phan đón lấy:

- Cám ơn Hà. Chúc Hà về với gia đình vui nhé. Tụi này về để Hà học thi nghe.

Hà vội vàng xỏ đôi dép, tiễn cả đám ra cửa. Đến đầu cầu thang, Phan ngoái lại nhìn Hà, đưa tay vẫy: “Bye”. Hà thấy ánh mắt Phan thật quyến luyến, trù mến. Không học tiếp được, Hà xếp sách vở để lên bàn, trùm chăn đi ngủ. Đôi mắt linh động, ấm áp của Phan theo nàng vào giấc mộng...